

РЕШЕНИЕ

№ 7946

гр. София, 26.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 55 състав, в
публично заседание на 10.02.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Диана Стамболова

при участието на секретаря Антонина Бикова, като разгледа дело номер **11813** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 226 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) вр. с чл. 156 и следващите от Данъчно осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/.
Образувано е след като с решение №11120/10.11.2025г. по адм.дело № 7958/2024г. по описа на ВАС е отменено решение №7708/06.06.2024г. по адм. дело № 9579/2023г. по описа на Административен съд София – град и делото е върнато за ново разглеждане от друг съдебен състав на АССГ по жалба от „Хавен“ ЕООД- [населено място], представлявано от В. Т. Х. срещу Ревизионен акт №Р-22221222006281-091-001/ 30.05.2023г., издаден от В. Т. Д. - орган, възложил ревизията, и П. И. А. - ръководител на ревизията, потвърден с Решение № 1169/17.08.2023г. на Директора на ОДОП-С.. С РА на дружеството са определени задължения за довносяне на ДДС в размер на 17 414,93лв. и лихви в размер на 8029,29лв. Жалбоподателят излага доводи, че оспореният РА е незаконосъобразен и необоснован, поради издаването му в противоречие със събраните в хода на ревизията писмени доказателства, разпоредбите на ЗДДС и на практиката на Върховен административен съд и СЕС по аналогични случаи. Твърди, че органите по приходите не са изяснили всички обстоятелства от значение за установяване на публичните му задължения, което от своя страна е довело до погрешни фактически и правни изводи. Моли да бъде отменен като незаконосъобразен и необоснован обжалвания РА.
В съдебно заседание и по съществуващото на спора, жалбоподателят, редовно призован, не се представлява, не изразява становище по жалбата.
Ответната страна Директорът на Дирекция "ОДОП" - С. при ЦУ на НАП чрез процесуалния си представител оспорва жалбата и моли съда да я отхвърли като неоснователна. Претендира присъждане на съдебни разноски за всички съдебни инстанции - юрисконсултско възнаграждение

и държавна такса за касационно обжалване.

Съдът, като прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства, становищата на страните и съобрази приложимия закон, намира за установено от фактическа страна следното: Със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ №Р-22221222006281-020-001/10.11.2022г., връчена по електронен път на 21.11.2022г., изменена със Заповед за изменение на ревизия №Р-22221222006281-020-002/21.02.2023г., е възложено извършването на ревизия на „Хавен“ ЕООД за определяне на задълженията на дружеството по ЗДДС за данъчните периоди от м. 08.2018г. до м. 02.2019г. и за корпоративен данък за периодите от 2018г. до 2021г. Цитираните заповеди са издадени от В. Т. Д., на длъжност Началник сектор „Ревизии“ при ТД на НАП В. Т., оправомощена със заповеди № 3-ЦУ-1997/04.11.2022г., и № 3-ЦУ-2045/10.11.2022г. на зам. - изпълнителния директор на НАП и заповед № РД-01-864/04.11.2022г. на директора на ТД на НАП С..

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад /РД/ №Р-22221222006281-092-001/03.05.2023г., връчен на същата дата по електронен път. Срещу констатациите в РД е подадено възражение, но е отхвърлено като неоснователно.

Ревизията приключва с Ревизионен акт №Р-22221222006281-091-001/30.05.2023г., издаден от В. Т. Д., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП В. Т. - орган, възложил ревизията, и П. И. А., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП В. Т. - ръководител на ревизията. Установени са допълнителни задължения по ЗДДС в общ размер на 17 414,93 лв., произтичащи от извършени корекции на декларираните резултати за данъчни периоди от м. 08.2018г. до м. 02.2019г., вследствие на отказано право на приспадане на данъчен кредит на основание чл. 68, ал. 1, т. 1 и чл. 69, ал. 1, т. 1, във връзка с чл. 6 и чл. 9 от ЗДДС по фактури, издадени от „Гоу Ойл“ ЕООД, „ДМ Инвест 1“ ЕООД и „Мираж 23“ ЕООД. По реда на ЗКПО е извършено увеличение на декларираните от дружеството финансови резултати през 2018г. и 2019г., но поради приспадане на загуба от предходни периоди не са установени допълнително задължения и не са начислявани лихви.

Органите по приходите са констатирани, че при извършените проверки на дружествата доставчици „ДМ Инвест 1“ ЕООД и „Мираж 23“ ЕООД не са предоставени исканите документи и писмени обяснения. „Гоу Ойл“ ЕООД е предоставило част от исканите документи. Установено е при проверка в информационната система на НАП, че доставчиците са deregистрирани по ДДС, поради установени обстоятелства по чл.176 от ЗДДС. Относно „ДМ Инвест 1“ ЕООД и „Мираж 23“ ЕООД е установена и липса на материално-техническа обезпеченост за изпълнение на спорните доставки. По отношение на гориво закупено от „Гоу Ойл“ ЕООД е констатирано, че същото е отчетено по счетоводна сметка 302/1 „Материали на склад“, като след изразходването му същото е изписано като разход по сметка 601 „Разходи за материали“. Относно доставките на гуми и масло от „ДМ Инвест 1“ ЕООД и „Мираж 23“ ЕООД е прието, че стоките са доставени в наетия от „Хавен“ ЕООД гараж, находящ се в С.,[жк], [улица], като е констатирано, че същите стоки не са заприходени по сметки от група 30 „Стоково-материални запаси“, а са били изписвани директно „на разход“ по сметка 601. Констатирано е, че не са представени доказателства за транспортирането на стоките, в т.ч. товарителници, пътни листа, експедиционни документи, както и информация за чия сметка са транспортирани стоките, с какво транспортно средство и от кои лица. Не е представена водена между лицата търговска кореспонденция. Преценено е, че това представлява основания за отказ на право на данъчен кредит, предвид липсата на основание за начисляване на данък по фактурите издадени от горепосочените дружества.

Въз основа на констатациите в частта по ЗДДС и на основание чл. 26, т. 2 от ЗКПО е извършено увеличение на декларираните от „Хавен“ ЕООД счетоводни финансови резултати през 2018г. и

2019г. с разходите по фактурите, издадени от „Гоу Ойл“ ЕООД, „ДМ Инвест 1“ ЕООД и „Мираж 23“ ЕООД, за които е прието, че са документално необосновани. В резултат декларираният положителен финансов резултат за 2018г. - печалба в размер на 296 095,04 лв. е преобразуван като е увеличен със сумата на отчетените разходи по фактури, издадени от „ДМ Инвест 1“ ЕООД и „Гоу Ойл“ ЕООД общо в размер на 74 383,95 лв. Същевременно е отчетена декларираната от „Хавен“ ЕООД приспадната загуба от минали години, а именно 2014г. в размер на 298 559,38 лв., на основание чл. 70, ал. 2 от ЗКПО. Тази загуба установена с предходен ревизионен акт е в размер по- голям от размера на извършеното увеличение на финансовия резултат. В следствие на това за 2018 г. не е определен данък за внасяне.

Аналогично за 2019г. от лицето е декларирана печалба в размер на 263 078,45 лв., като е приспадната данъчна загуба от предходни периоди. Органите по приходите са увеличили финансовия резултат със сумата на отчетените разходи по фактури, издадени от „Гоу Ойл“ ЕООД и „Мираж 23“ ЕООД, общо в размер на 12 690,77 лв., като е приспадната и загуба от предходни периоди в същия размер. В резултат не е установен следващ се корпоративен данък.

РА е оспорен по реда на чл. 152 и следващите от ДОПК пред директора на ДОДОП – С., във връзка с която е постановено Решение № 1169/17.08.2023г., с което е потвърден.

РА е оспорен по съдебен ред с жалба от 30.08.2023г., подадена чрез ДОДОП – С. до АССГ. Жалбата е депозирана в срока по чл.156, ал.1 от ДОПК, от активно процесуално легитимирано лице, срещу подлежащ на оспорване акт и след изчерпване на задължителния административен ред за обжалване, с оглед на което, съдът приема, че правото на жалба е надлежно упражнено и депозираната жалба като редовна и допустима подлежи на разглеждане по същество.

С решение №7708/06.06.2024г. по адм. дело № 9579/2023г. по описа на АССГ е прогласена нищожността на Ревизионен акт №Р-22221222006281-091-001/ 30.05.2023г., потвърден с Решение № 1169/17.08.2023г. на Директора на ОДОП-С. поради липса на компетентност на органа.

С решение №11120/10.11.2025г. по адм.дело № 7958/2024г. по описа на ВАС е отменено решение №7708/06.06.2024г. по адм. дело № 9579/2023г. по описа на АССГ и делото е върнато за ново разглеждане от друг съдебен състав на АССГ. В решението си ВАС се е позовал на решението по тълк. дело № 2/2024г. на Общото събрание на съдиите от Първа и Втора колегия на ВАС, според което не е нищожен ревизионен акт, издаден в резултат на ревизия, възложена от орган по приходите – служител на една териториална дирекция на Националната агенция за приходите, определен със заповед по чл. 112, ал. 2, т. 1 от ДОПК на директора на друга териториална дирекция на Националната агенция за приходите въз основа на заповеди по чл. 12, ал. 6, изр. първо от ДОПК и чл. 10, ал. 9 от ЗНАП, по отношение на лице, за което съгласно правилата на чл. 8 от ДОПК компетентни са органите на втората (другата) териториална дирекция.

В хода на съдебното производство по адм. дело № 9579/2023г. по описа на АССГ е изслушана и приета без възражение от страните съдебно-счетоводна експертиза. Според заключението на вещото лице: Всички процесни фактури са отразени в счетоводството на жалбоподателя, като е приложен по делото съпроводителен документ във връзка с всяка от процесните фактури. Дружествата „Гоу Ойл“ ЕООД и „ДМ Инвест 1“ ЕООД са включили в дневниците си за продажби процесните фактури. „Мираж 23“ ЕООД не са включили в дневниците си за продажби процесните фактури. Данъкът по процесните фактури е начислен в счетоводствата на дружествата. „Гоу Ойл“ ЕООД и „ДМ Инвест 1“ ЕООД са декларирали данъка по фактурите. За плащания по процесните фактури, издадени от „Гоу Ойл“ ЕООД, са приложени приходно касови ордери, липсват фискални касови бележки от ЕКФП. За плащания по процесните фактури, издадени от „ДМ Инвест 1“ ЕООД и „Мираж 23“ ЕООД, са приложени фискални касови бележки от ЕКФП. В счетоводството на „Хавен“ ЕООД не са осчетоводени плащания по фактурата

издадена от „Мираж 23“ ЕООД. През ревизирия период жалбоподателят е извършвал основна дейност „Товарен автомобилен транспорт и спедиция“. По счетоводни данни предметът на процесните фактури е вложен в дейността на жалбоподателя. Стоките по спорните фактури са осчетоводени като разходи за материали, т.е. не са обект на фактури за последваща доставка/реализация.

Въз основа на така установената фактическа обстановка, съдът формира следните правни изводи по съществуващия на правния спор:

Съгласно чл. 160, ал. 2 ДОПК, съдебният контрол за законосъобразност и обосноваване на РА включва преценка дали той е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби при издаването му.

Съдът, въз основа на приложените по делото доказателства, констатира, че обжалваният РА е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 118, ал. 2 ДОПК, във връзка с чл. 7, ал. 1, т. 4 от Закона за НАП, в кръга на определените му правомощия и в предвидената форма, съгласно чл. 119 и чл. 120 ДОПК, включително разпоредителната част в табличен вид, в която е определен размерът на обжалваните задължения. По административната преписка е приложен РД и предвид разпоредбата на чл. 120, ал. 2 ДОПК, ревизионният доклад е неразделна част от РА и в този смисъл може да се приеме, че мотивите на РД са и мотиви на РА. Не се установяват съществени процесуални нарушения в ревизионното производство, които са самостоятелно основание за отмяна на РА като незаконосъобразен.

Обжалваният РА е постановен при спазване на материалния закон.

Предмет на спора е реалността на доставките, документираните с издадените от „Гоу Ойл“ ЕООД, „ДМ Инвест 1“ ЕООД и „Мираж 23“ ЕООД фактури. Спорните доставки имат за предмет дизелово гориво, гуми и автомобилно масло.

Съгласно действащата нормативна уредба, за да е налице правото на приспадане на данъчен кредит за получателя по доставките, следва да са изпълнени условията на чл. 68 и чл. 69 от ЗДДС, както и да не са намерили проявление ограниченията на това право, визирани в чл. 70 от същия закон. Видно от разпоредбата на чл. 68 от ЗДДС, данъчен кредит е сумата на данъка, която регистрираното лице има право да приспадне от данъчните си задължения по този закон за получени от него стоки или услуги по облагаеми доставки. Чл. 69, ал. 1 от ЗДДС съдържа изискването стоките или услугите, предмет на доставката, да се използват за целите на извършваните от регистрираното лице облагаеми доставки, за да има право лицето да приспадне данъка за стоките или услугите, които доставчикът – регистрирано по този закон лице, му е доставил или предстои да му достави.

Реалността на доставките е основополагаща за законосъобразното възникване и упражняване на правото на данъчен кредит – чл. 6, ал. 1, във връзка с чл. 25, чл. 68, ал. 1 и чл. 69, ал. 1 от ЗДДС, тъй като получателят черпи права от доставката чрез претенцията му за приспадане на право на данъчен кредит, поради което и негово е задължението да притежава документи за реалното предаване на стоката, съответно за извършване на услугата.

Доказателствената тежест в този процес пада върху ревизираното лице, което трябва с всички допустими от ДОПК доказателства и доказателствени средства да установи реалното осъществяване на фактурираните доставки. Последното не се е справило с доказателствената си задача и не е установило наличието на реално извършени доставки по издадените му фактури.

Съдът счита, че доказателствата не сочат по изискуемия категоричен начин изпълнение на законовите изисквания за признаване на субективното право на приспадане на данъчен кредит по спорните фактури. Правилно органите по приходите са установили, че жалбоподателят не е доказал реалност на доставките. За нуждите на облагането по ЗДДС законодателят е дефинирал

понятията за доставка на стоки и на услуги с разпоредбите на чл. 6, ал. 1 и чл. 9, ал. 1 от ЗДДС. Съгласно чл. 6, ал. 1 доставка на стока по смисъла на закона е прехвърляне на правото на собственост или друго вещно право върху стоката. От това следва, че за да се установи и докаже наличието на доставка на стока е необходимо да се провери доколко страните са постигнали съгласие по идентифициране на предмета на сделката, включително досежно вид, качество, количество или други необходими съпътстващи данни, а също доколко доставчикът е разполагал с техническа и кадрова обезпеченост за извършване на доставката, например складови помещения за съхранение на доставяните стоки и материали, собствен или нает транспорт, доказателства за произход на стоките и материалите. Въз основа на събраните в хода на ревизията документи, органите по приходите са достигнали до правилния извод, че по отношение на документиранията доставки с предмет стоки не са представени доказателства за произход, място на съхранение и транспортиране.

В случая доказателствата, касаещи спорните доставки, са ангажирани само от ревизираното лице. Съдът изцяло споделя аргументите на ревизиращите, че става въпрос за частно –правни документи, които не се ползват с материална доказателствена сила. Представените доказателства за предаването на стоките материализират изявления на страните, без да съдържат конкретна информация относно местонахождението на стоките преди твърдяното им предаване и съхранение за влагането им в дейността на „Хавен“ ЕООД. Не са представени пътни листове, товарителници, експедиционни бележки и др., от които да става ясно къде са натоварени и разтоварени стоките, и кой е извършил превоза им. Няма данни доставчиците да са стопанисвали собствени или наети търговски помещения и складове, както и да са притежавали транспортни средства за изпълнение на доставките. Такива не са налице и по отношение на потенциалната възможност за съхранение на стоките от страна на ревизираното лице. Съгласно дадените от жалбоподателя писмени обяснения закупените от него гуми и масла се съхраняват в нает за целта гараж, находящ се в [населено място],[жк], [улица], но органите по приходите са установили, че на посочения адрес няма такъв имот, а терена се ползва за паркиране на автомобили и не може да се ползва за други цели.

Събраните в хода на ревизията, а и в съдебното производство доказателства водят до извода, че „Хавен“ ЕООД не е удостоверило реалността на доставките по спорните фактури. Нито ревизираното лице, нито доставчиците са представили доказателства за наличие на законово изискуемите предпоставки за признаване на правото на данъчен кредит по спорните в настоящото производство фактури. Поради това и на основание чл. 68, ал. 1, т. 1 и чл. 69, ал. 1, т. 1, във връзка с чл. 6 и чл. 9 от ЗДДС на задължения субект правилно са установени допълнителни задължения по ЗДДС в общ размер на 17 414,93 лв., произтичащи от извършени корекции на декларираните резултати за данъчни периоди от м. 08.2018г. до м. 02.2019г. по фактури, издадени от „Гоу Ойл“ ЕООД, „ДМ Инвест 1“ ЕООД и „Мираж 23“ ЕООД.

Въз основа на изложените мотиви за липса на получени доставки, правилно органите по приходите са стигнали до извода, че фактурираните доставки не са документално обосновани по смисъла на чл.10 от ЗКПО. За целите на ЗКПО спорните разходи не следва да се признаят за данъчни цели на основание чл.26, т.2 от ДОПК. Ето защо, правилно е извършено увеличение на декларираните от дружеството финансови резултати по реда на ЗКПО през 2018г. и 2019г., но поради

приспадане на загуба от предходни периоди не са установени допълнително задължения и не са начислявани лихви.

В обобщение на горното съдът намира, че събраните от ревизиращите органи доказателства са правилно преценени и заключенията в акта не противоречат на цялостното съдържание на установените при ревизията факти и обстоятелства и събрани доказателства, поради което РА е правилен и законосъобразен в частта на установените задължения, а жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена. При този изход на делото, основателна се явява претенцията на процесуалния представител на ответника за присъждане на присъждане на съдебните разноски за всички съдебни инстанции общо в размер на 8260.17 лева или 4223.35 евро, от които : заплатена държавна такса за касационно обжалване в размер на 203.55 лева и юрисконсултско възнаграждение, каквото следва да бъде определено съгласно чл.161, ал.1 от ДОПК в размер на 8056.62 лева /по 2685.54 лева на инстанция/ съобразно чл.7, ал.2, т.4 вр. с чл.8, ал.1 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения /при материален интерес от 25 444.22 лева/.

Така мотивиран и на основание чл.160, ал.1 и чл.161, ал.1 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс, Съдът

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата от „Хавен“ ЕООД- [населено място], представлявано от В. Т. Х. срещу Ревизионен акт №Р-22221222006281-091-001/ 30.05.2023г., потвърден с Решение № 1169/17.08.2023г. на Директора на ОДОП-С., с който са определени задължения за довносяне на ДДС в размер на 17 414,93лв. и лихви в размер на 8029,29лв.

ОСЪЖДА „Хавен“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място],[жк], [жилищен адрес] партер, представлявано от управителя В. Т. Х. да заплати на Дирекция "Обжалване и данъчно-осигурителна практика" - [населено място] при ЦУ на НАП сумата от 4223.35 евро /8260.17 лева/ съдебни разноски.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването на страните за изготвянето му.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ:

